

SZÉTTÖRT IDŐ

Kovalcsik Jóskának

A Rodin-múzeum könnyed termében
roboztus Balzac az üvegeken át
a park fáiból a gyökerekből
kőből és vésőből küzdelemből
fortyogó kengőzős tóból
testén iszalagokkal rothadt
levelekkel emelkedik ki
az emlékezésből Derkovits
hajósaival tenyérnyi
sajkán állva tintakék
éjszakában egy lépcsőházi ablak
világos négyszögében
vállain könyvállvány
Malraux kalandoraival
a művészet lélektanával, Apollinaire
nagy tenyeréből kinőtt hangszállal
Füst Milán szelíd dörgedelmein
a rum táncoló lángjaival
és világhabzsoló tizenkilencéves
Monsieur Eckhardt champignon-órájáról
a Montmartre görbe utcáira,
a Latin-negyedbe, a Mouffetard
utca rákjai, halai, gombái,
nyakkendői, könyvei, zsebszínházai
közé egy második emeleti ablakon
ki-kicsapó, reggelbe nyúlt
beszélgetés kellős közepébe –
kívülről már csak! tizenkilenc évvel
megkésve ugyanaz aki akkor
de széttördelve a Rodin-múzeum
Balzacjára, Derkovits hajósaira,
a lépcsőházi ablak mögött
várakozó diákra
ugyanaz, aki lehetett volna
a világ repedezett tükrét
elég-e összerakni az időt?

Budapest, 1971. március 20.